

Съдът след като провери законосъобразността на атакувания административен акт и обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, намери за установено от фактическа страна следното:

Видно от обжалваното Наказателно постановление № 1/19.01.2022 г. на Началника на РУ Елин Пелин, същото е издадено срещу В.И.Т., за това, че: „На 03.01.2022 г. около 00.55 ч. в с.гара Елин Пелин, ул.”..... посоченото лице не е изпълнило устно полицейско разпореждане, изразяващо се в това да прекрати използването на нецензурни думи на висок тон спрямо полицейски служители, с което виновно е нарушил чл.64, ал.2 от ЗМВР, поради което на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР му е наложено административно наказание глоба в размер на 400.00 лева. Наказателното постановление е връчено на жалбоподателя на 22.02.2022 г. срещу подпис.

Видно от АУАН № 1/09.01.2022 г. по описа на РУ Елин Пелин, същият е съставен от Г.Н.Н. – мл.инспектор при РУ Елин Пелин в присъствието на свидетеля Е.Н.В. срещу В.И.Т., за това, че: „На 03.01.2022 г. около 00.55 ч. в гр.Елин Пелин, ул. ”..... при направено устно полицейско разпореждане изразяващо се в това да прекрати използването на нецензурни думи на висок тон спрямо мен и колегата, с което съзнателно пречеше да извършим задълженията си по служба. Същият не преустановява действията си, с което виновно е нарушил чл.64 от ЗМВР“. АУАН е връчен на нарушителя срещу отказ на 03.01.2022 г., което е удостоверено с подписа на свидетеля З.Б.Н.

По делото са представени докладна записка изготвена от мл.инспектор Варадинов на 03.02.2022 г. заявление вх. № 262000-3 от 04.01.2022 г. по описа на РУ Елин Пелин; сведение от С.И.Т.; сведение от И.А.Т. обяснение от В.И.Т., разпореждане на полицейски орган спрямо В.И.Т. от 10.01.2022 г.

По делото са разпитани свидетелите Г.Н.Н. и Е.Н.В., които разказват, че в качеството на служители на РУ Елин Пелин били дежурен екип на смяна и изпратени по сигнал за възникнал битов инцидент. Пристигайки на място в с.гара Елин Пелин в частен дом заварили жалбоподателя в нетрезво състояние. Издали устни разпореждания към жалбоподателя да прекрати неправомерното си поведение, но той въпреки дадените му разпореждания не ги преустановил и продължил да отправя към служителите на реда нецензурни думи, обиждал ги и не се подчинявал на разпорежданията да преустанови това си поведение. Това мотивирало свидетелят Н. да състави процесния АУАН. Както актосъставителят Н., така и свидетелят по съставянето на АУАН твърдят, че са очевидци на извършеното деяние.

При така установената фактическа обстановка съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок от легитимно лице – наказания с наказателното постановление, а разгледана по същество, съдът намира същата за основателна по следните съображения:

Настоящият съдебен състав намира, че при реализиране на административно наказателното производство са допуснати съществени

нарушения на процесуалните правила, които са довели до накърняване правото на защита на жалбоподателя и тъй като същите са абсолютни не могат да доведат до разглеждане на спора по същество.

Съгласно чл.64, ал.1 от ЗМВР „Полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено.“. Според нормата на чл.64 ал.2 от ЗМВР: „При невъзможност да се издадат писмено, разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят.“.

Самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно е наличието на допуснати съществени процесуални нарушения на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, тъй като в него липсва конкретизирано описание на нарушението, както от обективна, така и от субективна страна, като не е посочено по ясен начин изпълнителното деяние. Чрез описанието на нарушението от фактическа страна в наказателното постановление, наказващият орган не е конкретизирал дали се касае за фактическия състав неизпълнение на разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му“ или „противозаконно пречене на орган на МВР да изпълнява функциите си“, доколкото това са две различни изпълнителни деяния. Безспорно е, че неизпълнението на полицейските разпореждания е съставомерно деяние, за което е предвидена и санкционната разпоредба на чл.264, ал.1 от ЗМВР. Безспорно е също така, че съставомерно е и противозаконното пречене на полицейските органи да изпълняват функциите си – чл.257, ал.1 от ЗМВР. Ето защо в наказателното постановление следва да е налице прецизно описание на всички обстоятелства по извършеното нарушение, както и да е ясно изразена волята на наказващия орган, за кое административно нарушение е санкциониран нарушителя – по чл.264, ал.1 от ЗМВР или по чл.257, ал.1 от ЗМВР, което в случая не е сторено.

Отделно от това е налице противоречие в правна норма, която е приета за нарушена от актосъставителя и наказващия орган, тъй като в АУАН е сочи, че се касае за нарушение на чл.64 от ЗМВР, без да се конкретизира коя алинея е нарушена, а в издаденото въз основа на него наказателно постановление като нарушена норма е посочена тази на чл.64, ал.2 от ЗМВР.

Предметът на административно-наказателното производство се очертава от фактическите и правни обстоятелства, които са залегнали в акта за установяване на административното нарушение и в правораздавателното наказателно постановление. Част от тях изискват посочването на правната квалификация, отразяваща релевираното нарушение, което се твърди, че е извършено - чл.42, т.5, респективно чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН. Видно от представеното по делото и атакувано наказателно постановление, както и от процесния акт е, че административно-наказващия орган е отразил в тях

противоречива правна квалификация, което сочи, че е допуснато нарушение на изискването на чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН - не е определена несъмнено и категорично законовата разпоредба, която е нарушена, по начин който изключва възможности за тълкуване. С констатираните нарушения административно наказващият орган е допуснал съществено нарушение на санкционната процедура по индивидуализиране и очертаване на деянието от правна страна, а от тук и несъмненост от обективната му страна. Не може определянето на санкциониращата правна норма да се извлича по тълкувателен път от данните по преписката, предвид правораздавателния характер на наказателните постановления. Винаги неточното посочване и описване на значими съставни части на нарушението, каквото е определяне на разпоредбата, която е нарушена е съществено нарушение. Това е така, защото наказателното постановление е акт на правораздаване и очертава фактите и обстоятелствата, формиращи състава и правната квалификация на конкретното нарушение, което прави невъзможен адекватния контрол по същество и адекватното и пълно упражняване право на защита по същество.

Разпоредбите на закона са категорични - АУАН и наказателното постановление следва да съдържат предвидените в ЗАНН реквизити, което е условие за тяхната законосъобразност, като същите следва да са посочени по начин, небудещ съмнение. Тези реквизити не могат да бъдат извличани по пътя на формалната или правна логика, тъй като това би имало за последица неопределеност на регламентацията на обществените отношения и в сериозна степен би застрашило правото на защита на привлеченото към отговорност лице. Ето защо наказателното постановление следва да бъде отменено изцяло.